v našem případě, jak již vpředu jsme uvedli, není.**)

Podání, jímž se strana obrací na úřad ve věci provedení postupu, zástavy nebo poukazu, jakož i přílohy těchto podání (zpravidla bude touto přílohou listinný průkaz podle § 1 zák. č. 287/1936) pevnému poplatku Kč 5.— resp. Kč 1.— ovšem podléhají (viz na př. nál. NSS B 6009, 6167 a j.). Jan Semerád.

¼% poplatek z poznámky pořadí se neplatí v kolcích?

K noticce na str. 108, v níž jsme upozornili na pojednání ve Finančním právníku z října 1936, str. 65, podle něhož není zákonného podkladu pro požadování ¼% poplatku z poznámky pořadí v kolcích, upozorňujeme, že ministerstvo spravedlnosti uveřejnilo v čís. 2 ročníku XIX svého věstníku pod čís. 66.935/36 — zřejmě v důsledku upozornění ve Finačním právníku — toto sdělení:

Ustanovením § 1 zákona z 28. dubna 1933, č. 65 Sb. z. a n., byla hranice Kč 10.—, stanovená pro povinné placení poplatků kolky v § 6 C b) zák. č. 89/1862 ř. z., a hranice Kč 56.—, stanovená v §§ 4 a 24 uh. popl. prav. zvýšena na Kč 300.—. Ustanovením čl. II. vlád. nař. z 28. dubna 1933, č. 66 Sb. z. a n. byla hranice Kč 10.—, stanovená v § 1, odst. 5 min. nař. č. 380/1915 ř. z., nahrazena hranicí Kč 300.—.

Poplatek ze zápisu knihovní poznámky pořadí pro zadlužení třeba nyní, pokud se nezapravuje i při hranici vyšší než Kč 300.— v kolcích, zaplatiti přímo bez vyčkání úředního vyměření (§ 3, písm. k) zák. č. 65/1933, čl. III, písm. k) a čl. IV, odst. 1 vlád. nař. č. 66/1933 Sb. z. a n.

**) Nesmí ovšem býti přehlédnuto, že podle § 9-II zák. z 29. února 1864, č. 20 ř. z. cese (saz. pol. 52/32) a poukázky (saz. pol. 97/11, 2 b) nemohou nikdy býti účastny úlev platných pro obchodní korespondenci. — Pozn. redakce.

Nezákonný postup poplatkových úřadů.

JUDr. Bedřich Pick, advokát v Mostě, píše: Okresní finanční ředitelství v Chomutově zaslalo mně během jednoho měsíce již po druhé platební rozkaz s pokutou »pro nekolkování dalšího vyhotovení soudní žádosti«; v jednom případě při tom šlo o žádost za povolení opětovného výkonu mobilární exekuce, podanou »jednou s dvěma rubrikami«, v případě druhém pak šlo o žádost na přijetí soudního deposita k soudu, podanou »jednou s třemi rubrikami«. V obou případech okresní finanční ředitelství zaujímá stanovisko, že žádost vlastně byla podána dvojmo a že druhé vyhotovení nebylo kolkováno, pročež se předepisuje dodatečně poplatek se zvýšením.

Postup ten jest zřejmě nezákonný; mohl by snad býti spor o to, zda v exekučním řízení lze žádati o opětovný výkon exekuce podáním v jediném vyhotovení; leč otázku tu musí rozhodovati soud. Zpoplatněno může býti pouze podání skutečně sepsané a podané.

Jelikož samozřejmě rubrika není opatřena podpisem, nevyhovuje předpisu § 75 č. 3 c. ř. s. a již proto nemůže býti považována za podání.

Nelze ani argumentovati tím, že ku konci textu podání jméno strany bývá napsáno psacím strojem; vždyť dle § 886 obč. zák., který platí i pro tuto otázku, jest jasně řečeno, že by zde nestačilo ani mechanické napodobení podpisu, poněvadž při žádostech, zejména při žádostech podaných advokáty, prostě není zvykem podávati podání jiná, než vlastnoručně podepsaná.

Z právní prakse.

Nepřípustnost výpovědi správcem domu.

Soud povolil výpověď, kterou dal správce domu Dr. X. Žalovaný namítl nedostatek aktivní legitimace a soud námitce vyhověl z toho důvodu, že správce na základě svojí plné moci a již také podle ustanovení § 1009

obč. zák. jest oprávněn ve jménu vlastníků domu podávati výpověď, ale může tak činiti nikoliv ve vlastním jménu, nýbrž jenom jménem vlastníků. Odvolací soud rozsudek změnil, poněvadž dáti výpověď z nájemního poměru je úkonem řádné správy podstaty společné věci; zmocněnec je povinen ve smyslu § 1009 o. z. o. podle obdržené plné moci pilně a poctivě obstarati věc a je oprávněn užíti veškerých prostředků, kterých si nutně žádá povaha věci; že by, vykonávaje takto úkony řádné správy, musil vystupovati jménem zmocnitelů, když správa věci byla svěřena jemu, nemá v zákoně odůvodnění. Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 10. prosince 1936, čj. Rv I 2153/36 vyhověl dovolání a obnovil rozsudek soudu prvé stolice a v důvodech uvedl:

»Nelze pochybovati o tom, že ten, kdo je pověřen správou domu jedná v zájmu cizím, totiž v zájmu vlastníka domu anebo jiného oprávněného k užitkům z domu, že svou činností vyvolává právní účinky pro tohoto a že jednaje jako správce domu, jedná zřejmě jménem jiného, takže tu jde o pravidelný případ zmocnění ve smyslu § 1002 a násl. obč. zák.

Případně sice uvádí odvolací soud, že zmocněnec je ve smyslu § 1009 obč. zák. povinen podle obdržené plné moci pilně a poctivě obstarati věc a je oprávněn užíti veškerých prostředků, kterých si nutně žádá povaha věci, ale z toho ještě nenásleduje, že by takovýto zmocněnec mohl při výkonu svého úkolu jednati jménem vlastním, právě naopak, poněvadž ustanovení toto mluví o zmocněnci, vyplývá z toho, že může vystupovati jen jako zmocněnec, čili, že může jednati jen jménem zmocnitelovým.

Na tom nic nemění ani okolnost, že žalobce je správcem společného domu, neboť právě podle § 837 obč. zák. správce společného domu pokládá se za zmocněnce a zmocněnec už podle pojmu svého může jednati jen jménem jiného. Při tom nerozhoduje ani to, jestli výpověď nájemního poměru je úkonem řádné správy podstaty společné věci, anebo ne, neboť otázka tato týká se jen rozsahu plné moci zmocněncovy, případně toho, stačí-li k udělení plné moci tohoto úkonu rozhodnutí většiny hlasů jednotlivých podílníků podle poměru podílů anebo je-li třeba souhlasu všech (§ 833 občanského zák.), avšak ani v těchto zákonných ustanoveních o správě společného statku není žádné opory pro názor, že by správce takového společného statku mohl oprávnění ze správy vykonávati vlastním jménem (srv. komentář Zeiller, Klang, Stubenrauch k § 837 obč. zák., Ehrenzweig Sachenrecht, str. 154).

Správně uvádí dovolání, že správce domu nelze přirovnati ku vnucenému správci podle exekučního řádu, ježto vnucený správce není zmocněncem ve smyslu občanského práva, nýbrž veřejným orgánem vykonávajícím soudní příkaz. Tu jde o zvláštní zákonem upravený případ (§ 109 ex. ř.), kde strana procesní sama není podmětem práva, o něž ve sporu jde. Podle toho totiž vnucený správce ve sporu, na němž v této vlastnosti bere účast, je sám stranou procesní, třeba že výsledek sporu nedotýká se jeho hmotného práva a je tedy stranou v procesním pojmu strany a ne ve smyslu materielním, jako tomu pravidelně bývá. To však je, jak už bylo zmíněno, případ zvláštní, který možno připustiti jen tam, kde to zákon nařizuje.

Pokud jde o správu domu na základě zmocnění uděleného, ať již od jednotlivé osoby, anebo od společníků, žádného takového zvláštního ustanovení není a to ani v právu hmotném, ani v právu formálním. Proto neposoudil odvolací soud věc po stránce právní správně, když přiznal žalobci jako správci domu oprávnění k žalobě ve vlastním jménu, to tím méně, ježto žalobce sám na tom trvá, že žaluje vlastním jménem.«

Odklad exekuce proti zemědělcům podle zákona č. 74/33 a § 216 ex. ř.

§ 2 zákona o exekuci proti zemědělcům z 5. května 1933, č. 74 Sb. z. a n., stanoví, že doba, na kterou se exekuce odloží, nečítá se do lhůt, jejichž uplynutí jest pro věřitele spojeno s právní újmou. Pochybnost o dosahu tohoto předpisu vznikala, přidržely-li se soudy exekuční slovního výkladu zákona, zejména slov »uplynutí lhůty«, která svádí k závěru, že zákon míní jen lhůty, které se čítají dopředu, a nikoli lhůty, které se počítají nazpět jako lhůta pro trvání zástavního práva pro hypotekární úroky podle § 216 ex. ř.

Otázkou tou zabývali se Oswald v »Prager Archiv« 1933, str. 691 sl.,